

F. Luxembourg.

I Luxembourg hviler successionsreglerne i sidste instans på den Nassauske familiepagt af 30. juni 1783 (jfr. art. 3 i forfatningen af 1868), hvorefter successionen er kognatisk, når alle agnater er uddøde. Denne betingelse indtrådte 1912, efter at en ny familiepagt af 1907, stadfæstet ved lov, havde fastslået, at successionen også for kvindeliniens vedkommende sker efter førstefødselsretten, men med fortrin for mandlige linier, som opstår inden for de kvindelige linier.

G. Grækenland.

Den græske forfatning af november 1864 indeholder meget få regler om successionen, idet den alene fastslår, at tronen nedarves til Georg I's descendenter efter førstefødselsretten og med fortrin for mandlige arvinger. Dette synes i litteraturen at blive forstået på den måde, at sidste konges descendens går forud i successionen for hans søskende og andre slægtninge, således at successionen under denne forudsætning nærmest må betegnes som kognatisk. Et medlem af kongefamilien kan kun med samtykke af kongen, kontraseret af justitsministeren, indgå ægteskab. Grækenlands krone må aldrig forenes med nogen anden.

H. Storbritannien.

Reglerne om successionen til den engelske trone indtager en særstilling inden for de europæiske successionsordninger. Dette viser sig bl. a. ved, at de til enhver tid kan ændres gennem den almindelige lovgivning — med den begrænsning, som følger af, at reglerne er fælles for hele det engelske statssamfund. — Mere afgørende er dog, at reglerne er uden nærmere forbindelse med de kontinentale tronfølgeordninger, idet de afspejler de i middelalderen i England udviklede regler om arveretten til fast ejendom, der til trods for deres udspring i lensretten indeholder nogle væsentlige afvigelser fra den på fastlandet almindelige lensret.

Grundlaget for tronfølgen må herefter søges i den 1701 udstedte *Act of Settlement* samt i *Common Law*, hvortil *Act of Settlement* henviser ved at overføre kronen til Sophia, datterdatter af kong Jacob I af England, og "heirs of the body".

Ifølge hævdvunden fortolkning af det sidste udtryk i *Common Law* må kronen herefter ved en konges død overgå til hans descendenter, såfremt sådanne findes. Først når descendensen er uddød, overgår kronen til sidelinierne. En afdød tronarvings descendenter træder i dennes sted. Mænd går forud for kvinder, ældre frem for yngre.

Det antages, at en konges (dronnings) ægteskab skal godkendes af regeringen, jfr. Edward VIII's abdikation 1936. Prinser og prinsesser skal ifølge *Royal Marriage Act* af 1772 have samtykke til indgåelse af ægteskab af kongen, såfremt de er under 25 år. Efter dette tidspunkt kan de efter forudgående meddelelse til *Privy Council* med 12 måneders varsel indgå ægteskabet uden kongens samtykke, medmindre parlamentet udtaler sin misbilligelse af det påtænkte ægteskab.

II. De til en ændring af tronfølgeoven af 1853 knyttede problemer.

Til en ændring af tronfølgeovens rent agnatiske succession knytter sig en række problemer. Ikke blot kan en kvindelig arvefølge tænkes ordnet på mange forskellige måder, således at den rent tekniske udformning af tronfølgerreglerne rejser adskillige spørgsmål, men